

— Австрийски е, — казва си той и повдига рамене. Не се радва много. Отъ австрийскитѣ параходи рѣдко слизатъ пѣтници.

Параходътъ приближава пристанището, обръща носъ къмъ Румѣния, после прави широкъ крѣгъ и спира до понтона. Мехмедъ-ага разглежда пѣтниците по кувертата съ истинско турско безразличие. Сѣ му е едно кои сж и какви сж. Хора. Обикновени хора. Отиватъ си по работата и толкова.

— Ако слѣзе нѣкой, обади ми се! — заповѣдва той на заптието и трѣгва пакъ къмъ Янковата крѣма.

Слънцето е изскочило високо. То блещи въ очитѣ на паспортния приставъ и го кара да примижава. Затова той не вижда женитѣ, минаващи край него, но разбира че сж чорбаджийски кокони по съдържания крѣшенъ смѣхъ и по лукавото шумолене на коприненитѣ малакофи.

Мехмедъ-ага се обръща подиръ тѣхъ, но предъ очитѣ му заиграватъ разноцвѣтни крѣгчета. И каточе за подигравка единъ единственъ мързеливъ гугушчукъ, проспалъ цѣлата сутринъ и разбуденъ току-що отъ свирката на австрийския параходъ съ цѣло гърло изкрещява:

— Гу-гуу-шчукъ!